# Férfitörténetek nőkkel I.

Amikor a magyar férfi nőtt, azt hitte: házasodik. Feleséget kap. Azaz: családot alapít.

A családhoz valóban kell=otthon kell: ház, Biológiailag pedig nő, aki a férfi magjától növekedni képes: gyermeket szül. Ahhoz, hogy gyermeket emberré nevelni képes-e', ez már kérdés.

A nőkkel kapcsolatos mai kérdések egyike. A mai női nevelt-fejnek u.i. szomorú képessége van. Ha egyáltalán szül gyereket, miért neveri azt "gyerekem"-nek ("fiacskám"-nak, "lányom"-nak), amikor ez "közös"- ha úgy tetszik, teremtés-szerűen: Isten akaratából. A férfiak inkább "gyerekünk"-et ("fiunk"-at, "lányunk"-at) mondanak.

A házasság u.i. magában nem mást jelent, mint hogy a férfi "nőt hoz a házhoz", akit nem is kell nőül venni" hiszen nő, legfeljebb "né"-ül, hisz feleségként csupán, aki a "közös otthonhoz, a házhoz hűz, oda új erőket, jövedelmet hoz. Ez a teremtett küldetése.

De mi is a "feleség"? Értik-e a mai nők? Akik jobbára inkább feleségként és "független nők"-nek érzik magukat, s ezre se vesznek, hogy ennek ered minden boldogtalanságuk? Hiszen épp nem függetlenségre, hanem alapnak teremtődtek ez elől folyfetődésére!

A magyar nyelv félelmetes pontossága szerint is így van: mindenben nélkülözhetetlenek, ami "fel". Nem véletlen a "sok" képzői változata ("-sság/ség") a "fel" kel összetételben a "feleség"-ben!

A primitív "függetlenség" azonban "né"-ből (ami a "sok"-ra utaló -tott-é" magánhangzó-jelenlétét a "nő" szavunkban egy magába zárt "ő"-vel szükséltti) inkább "fel"-re csökkentek, és ezzel a férfi számára elvesztették élettjelentőségüket, hiszen már nem feleségek, csak elleneink.

Egy számunkra leggyűlöletesebb ellenfél ellenfelei, aki pedig folytonos életnövekedésre hívja őket, hogy egy közös otthonban, együtt tegyék közös felelősséggel önökké a teremtett embereket, nyelvet és kultúrát, amelyek Istent imádják és őt szolgálni!

Budakeszi, 2026. 11. 11.

Gyus.